

ရွှေပဒေသာစာပေ

အချိန်ကြီး

ကျောက်တစ်လုံးချိတ်

၁၆

ကျောက်တစ်လုံးချိတ်

ရွှေပဒေသာသံရဲစာစဉ်အမှတ် (၆)

ကျောက်တစ်လုံးသိုက်

တစ်နေ့သ၌ ...

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်နေအိမ်ဖြစ်သော သန်လျင်မြို့အစွန်၊ လက်ယက်စမ်းကျေးရွာ၊ ဘုရားငါးဆူ၊ မေတ္တာရိပ်မွန်လမ်း၊ အမှတ် (၁၀၉) နေအိမ်၌ စာရေးရန်အလို့ငှာ ဖျာတစ်ချပ်ခင်း၏။

ဆေးလိပ်၊ မီးခြစ်၊ ဆေးလိပ်ပြာခွက်တို့ အား အသင့်ကော်ဖီမစ်တစ်ခွက်ကို ဖျော်ထားပြီးလျှင် ဖျာပေါ်၌ ဝမ်းလျားမှောက်ကာ စာရေးရန် စိတ်ကူးထုတ်လေတော့၏။

နာရီဝက်၊ တစ်နာရီခန့်ကြာသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ် စာရေးသားရန် စိတ်ကူးထုတ်ရာ တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မထွက်ရှိလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများ စင်း လာလေ၏။

မကြာမီ...

ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်သွားတော့၏။

ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်သွားသည့်အခါ အိပ်မက်မက်လေ၏။

အိပ်မက်ထဲ၌ လွန်စွာမှ လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား ပြုံးပြလို့ နေလေ၏။

ထို့နောက်...

မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်အား လက်ယပ်လှမ်းခေါ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မူ မိန်းကလေးထံသို့ ထွက်လာခဲ့ရာ ထိုအချိန်မှာ ပင်
မိုးမှာ ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်း လိုက်လေတော့၏။

မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်အား လက်ဆွဲ၍ မိုးလွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြ
ရလေတော့၏။

ထိုသို့ပြေးလွှားရင်းက ဂူကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားကြလေတော့
၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မူ ပြေးရင်းလွှားရင်းက မောပန်းနေပြီး ဗိုက်ကလည်း
ဆာလောင်လာ၏။

ဆေးလိပ်လည်း သောက်ချင်လာ၏။

ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လည်း မိုးရေများ ရွဲစိုလို့ နေပြီး ချမ်းလည်း
ချမ်းလို့ နေလေတော့၏။

ထိုအခါ လွန်စွာမှ လှပသော မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်အား ‘ခဏနေပါ
'ဟု စကားသံထွက်မလာဘဲ လက်ဟန်၊ ခြေဟန်လုပ်ပြကာ
ဂူကြီးအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မူ ထိုမိန်းကလေးအား မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည် ကို လုံးဝ
မသိ။

ဘယ်အရပ် ဘယ်ဌာနကလည်း ကျွန်ုပ်မသိချေ။

ထိုမိန်းကလေးမှာ လှသည် မှာ လွန်စွာမှ လှလို့ နေလေရာ သူမ၏
အလှကို ရေးဖွဲ့ပါက လက်လေးလုံးခန့် စာအုပ်အထူကြီး ဖြစ်သွားနိုင်၏

ဂူအပြင်၌ မိုးသည် အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းလျက် ရှိလို့ နေ၏။

ထိုစဉ်...

လွန်စွာမှ လှပသော မိန်းကလေးသည် လင်ဗန်းတစ်ခုကိုကိုင်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ယူဆောင် လာလေ၏။

ထိုစဉ်က သေ ၁က ၂ ဖ ဝ ယ ၂ ရ ၁ မ ပြားမ ၂ ၁ ကော်ဖီမစ်ကို မက်ခွက်နှင့်ဖျော်ထားပြီး ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ်သုတ်လည်း ပါ၏။

‘သုံးဆောင်ပါဦးရှင်’

ဟု ဆိုကာ စကားမပြောဘဲ မိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်အား လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြော လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဟန်ဆောင်မနေတော့ဘဲ ပထမဦးစွာ စီးကရက်ဘူးကို ဖောက်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးတို့ ရှို့ဖွာကာ မီးခိုးလုံးများကို အပေါ်သို့ မှုတ်ထုတ် လိုက်လေ၏။

ကော်ဖီမစ်ကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး...

‘ဒါနဲ့ နေပါဦး... ငါအိပ်နေတာကို မင်းက ဘာကြောင့် လာနှိုးရတာလဲ’

ဟု ကျွန်ုပ်က မိန်းကလေးအား မေး လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းကလေးက ၎င်း၏ ပါးစပ်ကို လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးကာ လက်ခါပြ လိုက်လေ၏။

သူမ စကားမပြောတတ်ဘူးဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်ရာ-

‘မင်း... မင်း... မင်း... စကားမပြောတတ်ဘူးလား’

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ မိန်းကလေးက မျက်လုံးစုံမှတ်ပြီး ခေါင်းညိတ် လိုက်လေ၏။

သူမမျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်နေသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေ၏။

ထို့နောက်...

မိန်းကလေးသည် ဂူကြီးအတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး တစ်ခဏအတွင်း ပြန်ရောက်လာကာ သူ၏ လက်ထဲတွင် ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ခဲတံတစ်ချောင်းပါလာ၏။

ထိုအခါ မိန်းကလေးက လွန်စွာမှ လှပသောလက်ရေး ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် လှပစွာ အောက်ပါအတိုင်း စာရေးပြလိုက်သည် မှာ ကား...

‘ကျွန်မ၏ အမည်မှာ ပန်းသခင်ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်မသည် ကျိန်စာသင့်နေရသဖြင့် စကားလုံးဝ မပြောနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် စာနှင့်ရေးပြရခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်မမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိပါသည် ။

ကျွန်မ၏ ချစ်သူအမည်မှာ ကိုရွှေသီး ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်မ သူ့ကို အရမ်းချစ်ပါသည် ။ ကိုရွှေသီးမှာ အလွန်ရိုးသားသူဖြစ်ပါသည် ။

ကိုရွှေသီးက ကျွန်မစကားကို နားမထောင်ဘဲ စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သွားရပါသည် ။

ကျွန်မလည်း ကျိန်စာသင့်ကာ စကားလုံး စ၊ ပြောနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မနှင့် ကိုရွှေသီးတို့ အကြောင်းကို ဆရာဘညိုကြီးက
ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းသဖွယ် ရေးသားပေးစေလိုပါသည်။ ။

လေးစားစွာဖြင့်

ပန်းသခင်

ဟူ၍ ဖြစ်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ပန်းသခင်၏ စာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ သူမကို ကြည့်
လိုက်ပြီး...

‘ရေးပေးပါ့မယ်’

ဟု ပြော လိုက်လေတော့၏။

ပန်းသခင်မှာ မျက်ရည်များ သုတ်လိုက်ပြီး အငိုမျက်လုံး အပြုံးမျက်
နှာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြုံးပြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ...

ဂူအတွင်းမှ အမျိုးသားတစ်ဦး ချောင်းဟန့်သံ ကြားရသည့်အခါ ပန်း
သခင်က ကျွန်ုပ်အား ခြေဟန် လက်ဟန်ဖြင့် မြန်မြန်ထွက်သွားရန် ဟန်
အမူအရာပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ တထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံး ထွက်
လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ် ရင်တွေ တုန်ခါသွားပြီး အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာတစ်
ခုကိုလည်း ခံစားလိုက်ရလေ၏။

ဆေးလိပ်ခွက်ထဲမှ နှင်းဆီဆေးပေါ့လိပ်အတိုကို မီးတို့ ရှိုက်ဖွာပြီး

မီးခိုးလုံးများကို မှုတ်ထုတ်၍ ကျွန်ုပ် မည်သို့ဖြစ်သွားသည် မသိ ပန်းသ
ခင်ပြောပြနေသလို ၎င်းတို့ ၏ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းကို တစ်ထိုင်တည်း
ရေးလိုက်မိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ် ထမင်းမှန်း ဟင်းမှန်း မသိအောင် ပန်းသခင်တို့ ၏ ဇာတ်လ
မ်းကို ရေးပြီးသောအခါ ထိုဇာတ်လမ်းကိုမူ...

ကျောက်တစ်လုံးသိုက်...

ဟူသော အမည်ကို ပေးလိုက်ရလေတော့၏။

ထို ‘ကျောက်တစ်လုံးသိုက်’ဇာတ်လမ်းသည် ကား
အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ရလေတော့သတည်း။
